

ALBA DE NIT (Fragments)

III

Res i més, un mai, un després;
ser paisatge del propi vers.
Tant se val que sigui rimat,
s'hagi concebut sense estrofa.
Sota l'ombratge blau del fum,
sota els moments del seu perfum;
endins l'arbreda del desig,
en cada lluita dels sentits.
Ser antic i nou vers, revolta i res.
Alba i recés, química només, més.
Ser paisatge del propi vers.

IV

Endins Potser
Del Retrocés
La Llum Abrupta
En la Mirada
A Trenc de Jorn
Viu l'Alba Negra
Brots d'Enyorança
Endins Potser
Del Seu Progrés
El Menys Diu Més
Nit Dins la Nit
Alba de Nit
Dins el Sentir
Del No Sentit
Dins el Sentit
Del No Sentir
Revolta i Rés
Alba i Recés
Des del No Res
En Plena Nit
El Propi Vers

EXCREMENTS

Com la nena índia agafa excrements
que s'han cuit entre les branques del sol
i els va encastant a la paret malalta;
com la dona massai s'omple les mans
de fems i enmig de la blavor brunzent
els pasta per fer créixer la cabana.
Els excrements de l'esperit
poden ser també aprofitats
per enlairar el poema amb la paraula.

TRIPLICAR L'OFRENA

Com esplèndids pastissos nupcials,
ofrena Bali fruites de colors,
pastissets ensucrats i menjars bons,
als déus del bé.

A més a més, caps de porc, potes d'ànec,
camins de budells secs, pètals de llard,
als déus del mal.

Així hi ha pau entre els déus i dimonis
que dirigeixen l'ordre terrenal.

Mai no es recorda, en canvi, d'aquells déus
que els atrau fer-se passar per dimonis
—perquè els coneix tranquils i inofensius—.
També són oblidats —i això és més greu—
els dimonis que es fan passar per déus.

ESVÀSTICA

Al seu taller de Katmandú, un noiet
cus, amb velluts morats, una jaqueta.
Me l'emprovo, i els dits frenen de cop
entre els botons d'esvàstiques lluent.
Però si sóc dins el traç de la llum!
Enmig del jeroglífic que il·lumina
temples xinesos, indis, tibetans...;
del fil brodat en mosaics grecs, romans.
Sóc dins el laberint que ve de lluny,
dins el paisatge obert de l'univers,
des d'on gira, reblert d'ulls, el planeta.